Jeg er født i 1937, og jeg er blevet bedt om at fortælle Danmarks historie igennem de 73 år, jeg har levet. Jeg har gjort det før. I 1998 udgav jeg en bog, jeg kaldte ”I min Levetid. 60 års Danmarkshistorie”, og hvor jeg udførligt berettede om de begivenheder og den udvikling, jeg har været samtidig med. Det samme vil jeg gøre her. Men til almindelig beroligelse skal jeg oplyse, at det bliver mindre udførligt og derfor kortere.

Danmark i 1937. Det var et land, hvor socialdemokraten Thorvald Stauning var statsminister og den radikale P. Munch var udenrigsminister, og det var samtidig et land, der levede i det nazistiske Tysklands hastigt voksende skygge. Men Danmark var et land, der krampagtigt lukkede øjnene for den trussel, som dette Tyskland udgjorde, og det skyldtes især den radikale udenrigsminister, der var nært knyttet til kulturradikalismen og dagbladet Politiken, og som i overensstemmelse med denne kulturradikale tradition ikke ville høre tale om, at Danmark skulle forberede sig på at kunne forsvare sig. Hvad skal det nytte, havde Viggo Hørup og Politiken sagt om et dansk forsvar, og denne kulturradikale lektie betød, at Danmark uden at gøre modstand blev besat af Hitlers Tyskland 9.april 1940.

Det sorteste kapitel i Danmarks historie, den første og eneste gang, hele Danmark var i fjendevold, og derfor et chok for det danske folk, der havde ladet P.Munch og kulturradikalismen bestemme Danmarks politik. De første år af den tyske besættelse gik med, at danskerne langsomt fandt sig selv. Man samledes til alsang for at synge danske fædrelandssange i fællesskab, man samlede sig om Danmarks tusindårige historie, der jo fortæller om et land og et folk, der trods de vanskeligste geografiske og dermed strategiske vilkår havde haft held til at bevare sin selvstændighed trods stærke fjender – ”at der den dag i dag eksisterer et Danmark, er en anklage mod os”, skrev den tyske historiker Albert v. Hofmann i 1922 – og langsomt begyndte danskerne at vågne til modstand mod besættelsesmagten. Det førte til bruddet med tyskerne 29.august 1943, der samtidig var et brud med den samarbejdspolitik, de danske politikere havde ført, og det førte til en dansk modstandsbevægelse, der endte med at placere Danmark på de allieredes side i verdenskrigen.

Da befrielsen kom 4.maj 1945, var det derfor et nyt og ændret folk i forhold til danskerne 9.april 1940, der oplevede den, og de første årtier efter Anden Verdenskrig, 1940´erne og -50´erne, fortæller om en ny holdning eller en anden ånd i Danmark. De bedste årtier i 20., århundrede, siger jeg uden tøven. Et folk, der havde stået på afgrundens rand og som derfor havde lært at skønne på sin frihed, sin selvstændighed, sin danskhed. Fra 1945 til -50 gik jeg på en stor københavnsk kommuneskole og fra 1950 til -57 på Christianshavns gymnasium, hvorfra jeg blev student i 1957, og det var fortræffelige skoler med vilje til at lære eleverne noget og med sans for, at undervisningen havde et ganske bestemt udgangspunkt. Vi sang morgensang hver dag, vi skulle kunne vores lektie, og lærerne var ikke i tvivl om den kulturelle eller nationale sammenhæng, lektierne indgik i. Samme folkeligt ansvarlige linie prægede dansk åndsliv, hvor forfatteren Martin A.Hansen i disse år blev et litterært centrum, og samme linie eller holdning prægede også dansk offentlighed og politik. Kulturradikalismen var af den danske genfødsel under besættelsen vist vintervejen. Det var ikke længere dagbladet Politiken, der angav tonen. Men nationalt ansvarlige socialdemokratiske statsministre, Hans Hedtoft og især H.C.Hansen, sagde nej til den kulturradikale forsvarsnihilisme og sagde ja til et dansk forsvar og til dansk medlemskab af NATO i 1949, og mottoet for det hele var ordene: Aldrig mere en 9.april!

Sådan var vi børn i 1950´erne, og vi var det også, fordi der var respekt for hjemmet og husmoderen, som med rette blev kaldt for samfundets vigtigste medlem, således at der var et fællesskab at komme hjem til fra skole. Virkeligheden hang sammen. Virkeligheden var præget af sammenhold, ansvarlighed, historisk bevidsthed. Danmark var et godt land at vokse op i, og da jeg i sommeren 1957 blev soldat, var det netop som led i en national værnepligt, der også virkede samlende og ansvarliggørende, at vi gjorde tjeneste i 16 måneder.

Som sagt: 1940´erne og -50´erne, de to bedste årtier i det 20.århundredes Danmark, fordi den tyske besættelse havde lært os, hvem vi var, og hvilken arv og forpligtelse det lagde på os.

Men i 1960´erne begyndte dette Danmark at gå i stykker. 60´erne var en ulykkestid for landet. Vi plejer at betegne det med årstallet 1968, og det er også rigtigt for så vidt som 68 betegner studenteroprøret, ny-marxismen, kulturradikalismens genoplivelse, men dette ideologiske sværmeri har en bredere baggrund.

I 1958 fik Danmark en ny skolelov. Det var den gamle radikale undervisningsminister Jørgen Jørgensen, der fik den vedtaget, og loven i sig selv var slet ikke dårlig. Men i 1960 udkom den undervisningsvejledning, der ville fortælle

danskerne, hvordan loven og folkeskolen var at forstå, og denne blå betænkning lancerer en fatal opfattelse af tilværelsen og virkeligheden. Den bestemmer skolens opgave således: ”Det er skolens formål at dygtiggøre børnene til at gå ud i samfunds- og erhvervslivet, velegnede til at opfylde de krav, man med rimelighed kan stille, men først og fremmest er det skolens opgave at fremme alle muligheder for, at børnene kan vokse op som harmoniske, lykkelige og gode mennesker”.

Bemærk: først og fremmest. Det er det, der er det afgørende. Først og fremmest skal skolen gøre sig til åndelig eller ideologisk opdrager af børnene. Dette var før hjemmets opgave, og hjemmet løste denne opgave i forlængelse af den folkelige eller nationale identitet, der var givet med en dansk folkeskole i et dansk folk. Nu gjorde samfundsmagten sig til formynder for danskerne, og denne samfundsmagt var hverken folkelig eller national, men rent ideologisk. Danskerne var ikke mere forpligtede på deres historie og nationale sammenhæng, sådan som det havde været hidtil. Skolen og undervisningen var ikke mere et sagligt anliggende, samlet om at lære børnene deres lektie. Men at være menneske var nu at være et frit i luften svævende individ, som først og fremmest skulle være harmonisk, lykkelig og god.

Det v ar skolen, der begyndte at prædike. Det var samfundsmagten og politikerne, der skulle forløse borgerne i den store humane, globale harmoni. Hidtil havde kristendommen prædiket evangeliet i Danmark og sat danskerne til at leve i skyld og ansvar. Nu blev selvudfoldelse og frigjorthed og menneskerettigheder til den ene, hellige sandhed. Dette var 60´ernes evangelium, som foldede sig ud i studenteroprør og ny-marxisme og kvindekamp.

Politisk blev det markeret derved, at statsminister H.C.Hansen dør i februar 1960 og via Viggo Kampmann bliver afløst som statsminister af den kulturradikale boheme Jens Otto Krag. Dette betyder, at 68-bølgen slet ikke møder modstand. H.C.Hansen havde ikke bøjet sig for denne ny-religiøse og nationalt opløsende bevægelse – han, der i 1956 havde sagt om en massebevægelse nede på slotspladsen: ”Mig skal de ikke pisse på!” Men Jens Otto Krag er grundlæggende på linie med ungdomsoprørerne og ny-marxisterne.

Og det viser sig i hans holdning til EF, det, der i dag hedder EU og som er en europæisk og folkelig katastrofe.

For hele Europa var efter 1945 indstillet på et samarbejde, der kunne forhindre fremtidige krige. Ja, samarbejde i lighed med NATO, der var frie nationers forsvarssamarbejde. Men dette samarbejde kommer i hænderne på den franske sværmer og ideolog Jean Monnet, som via Kul- og Stålunionen får held til at skrive den Romtraktat, der i 1957 bliver det nye Europas grundlov, og denne traktat øver vold imod Europa ved at diktere en overnational sammensmeltning. Europa har jo altid været nationernes Europa. Kun således blev Europa stærkt via den gensidige kappestrid. Men med Romtraktaten prædikes en overnational union, der uden ophør gøres stadigt snævrere, og 2.oktober 1972 lykkes det Jens Otto Krag at få Danmark gjort til medlem via en folkeafstemning, der aldrig fortalte danskerne sandheden om Romtraktaten og EU.

Således er danskerne ved at miste retten til deres eget land. Det bliver som bekendt værre og værre i overensstemmelse med Romtraktatens mening og hensigt. Vi skal komme til at opleve, at Danmarks politik og anliggender afgøres i Bruxelles, ikke i København. Men denne anti-danske og overnationale politik er jo kun den direkte konsekvens af 60´ernes ideologiske bølge, som den blev formuleret i Den blå Betænkning og levet ud i studenteroprør og kvindekamp og menneskerettigheds-sværmeri, og tilbage sad et dansk folk, der var fanger i det, der før havde været deres eget land.

Sideløbende med denne opløsning af Danmark som suveræn nation sker der i 1960´erne og -70´erne en opløsning af familien som et suverænt fællesskab, hvor forældrene har myndigheden. Er faderen ikke for voldelig? Er moderen ikke for dum? De såkaldte adfærdsvidenskaber, psykologi og pædagogik, trænger sig ind på hjemmet og familien og mistænkeliggør de private forældre systematisk. Psykologen Jesper Jensen stiller i 1967 forslag om indførelse af et børnecertifikat, som forældrene skal bestå, før de får lov til at få børn. Som han sagde: ”Kan en god mor erstatte en vuggestue?” Og som han skrev: ”Vi ved meget. Det vil sige, det er psykologer og andre eksperter i udviklingspsykologi, der ved det. Mødrene ved umådeligt lidt. Ikke desto mindre har man en fantastisk, ja næsten skandaløs tillid til de naturlige moderkvalifikationer”.

På denne baggrund stillede han og hans politisk allierede forslag om indførelse af børnecertifikat eller eksamen, før forældrene kunne få lov til at få børn. Familien var ikke mere et frit fællesskab. Hjemmet var ikke længere familiens frie rum, hvor forældrene havde den ubestridte opdragelsesmyndighed, men fra alle sider trængte adfærdsvidenskaben og i forbindelse med dem de totalitært tænkende politikere fra venstrefløjen sig ind på familie og forældre og vidste bedre. Behandlersamfundets omrids begyndte at aftegne sig i Danmark. Tvangsfjernelse af børn, bl.a. fordi forældrene ikke var begavede nok, begyndte at brede sig i 70´erne. 1.april 1976 trådte en ny bistandslov i kraft, hvor det såkaldt "opsøgende princip" var det herskende, og i forbindelse med dette opsøgende princip lancerede man det begreb, der hed "hjælpeforanstaltninger uden samtykke".

Hjælpeforanstaltninger uden samtykke! – det hedder tvang på dansk. Men når behandlerne bare ville hjælpe de dumme og tilbagestående forældre, var tvangsfjernelser og anden undertrykkelse af familien ikke blot lovlig, men også en god gerning, som de sociale og politiske behandlere lovpriste. 1.oktober 1976 nedsatte socialministeriet på anmodning af psykologer og pædagoger en børnekommission, hvis første formand hed Lise Østergaard, professor i psykologi og siden minister i Anker Jørgensens socialdemokratiske regering, og hvis anden formand hed Lone Dybkjær, radikal folketingsmedlem og siden minister og meget mere. Næstformanden i socialministeriets børnekommission hed Agnete Engberg, og det var hende, der i september 1976 udtalte offentligt: "Det afmægtige menneske, som ikke kan overskue sin situation, og som ikke føler sig i stand til at handle, er et menneske med følelsesmæssigt underskud. Sådan et bliver den hjemmearbejdende kvinde meget let til. Og underskudsmennesker er ikke gode opdragere".

Under disse signaler blev familien, hjemmet, husmoderen mistænkeliggjort og umyndiggjort i løbet af 1970´erne og 80´erne. Den hjemmearbejdende husmor, samfundets vigtigste medlem, blev forfulgt og forjaget af behandlerne og feministerne, som hadede husmødrene og den private familie og forældrenes børneopdragelse. Familien blev socialiseret i disse årtier. Det betød, at den blev ophævet. Alt det, som vi andre havde haft hjemme i og fundet styrke og frimodighed og ansvarlighed ved, blev forfulgt og terroriseret af behandlersamfundet.

Således blev Danmark åndeligt fattigere.

Og som landets statsminister sad i disse år en Anker Jørgensen, der 3.oktober 1972 havde afløst Jens Otto Krag og som var så behørigt imponeret af psykologerne og pædagogerne og behandlerne i sit bagland, at han gav dem frie hænder. Ved et møde på Café Victor blev Anker Jørgensen spurgt om, hvad han troede på. Jeg tror på det sociale, svarede han.

Mere åndløst, mere tomt, mere opløsende for enhver menneskelig, folkelig og national ansvarlighed kunne det vanskeligt blive. Hvilken afstand fra en H.C.Hansen! Og det var derfor kun logisk, at under Anker Jørgensens ledelse af socialdemokratiet og Danmark begynder også Danmarks forsvarspolitik, som H.C.Hansen havde været med til at grundlægge, at smuldre.

2.februar 1983 blev jeg af den gamle modstandsmand Jørgen Røjel inviteret til et møde i København, hvor den socialdemokratiske folketingsmand Robert Pedersen fortalte om udviklingen i sit parti, hvor han var blevet fortrængt som forsvarsordfører af den linie, der blev lagt af en Lasse Budtz, en Ritt Bjerregaard, en Svend Auken, og som blev konfirmeret af Anker Jørgensen med de åndfulde ord: Vi vil ha´ fred, for fanden! Dermed svigtede socialdemokratiet nu NATO og sin egen fortid. Og dermed fik en ideologisk fredsbevægelse vind i sejlene, som slet og ret søgte at rive Danmark ud af det vestlige forsvarsfællesskab, der havde betrygget vores eksistens i den kolde krig. Nogen sans for Danmarks frihed og selvstændighed var der ikke længere i landets største parti, og vi fik op igennem 1980´erne den pinagtige fodnotepolitik, hvor venstrefløjen gang på gang tvang den borgerlige regering under Poul Schlüter til at forsyne NATOs nødvendige forsvarsforanstaltninger over for Sovjet med fodnoter, der sagde nej til at bære frihedens byrde i fællesskab. Usselt og ynkeligt. Et åbenlyst forræderi af den arv fra besættelsestid og modstandskamp, som det officielle Danmark hidtil havde vidst sig bundet af.

Nationen var ved at gå i opløsning. Og det var dette, der åbenlyst for enhver, der ville se, skete i det samme år, i 1983.

Jeg taler om den udlændingelovgivning, der blev vedtaget af folketinget i foråret 1983 og som slet og ret er en national katastrofe. Det var den nuværende ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen, der havde skrevet loven, og det var ved

hans samarbejde med venstresiden, at den blev vedtaget. Og Hans Gammeltoft-Hansen var på dette tidspunkt formand for Dansk Flygtningehjælp, og det var i kraft af de fromme følelser, der kan mobiliseres ved ordet flygtningehjælp, at han og Bernhard Baunsgaard fra de radikale og Torben Lund fra socialdemokratiet og Bjørn Elmqvist fra dengang Venstre og Preben Wilhjelm fra venstresocialisterne fik deres vilje og havde held til at fortrænge den borgerlige regerings langt bedre og langt mere forsvarlige lovforslag.

Og vist er der grund til at hjælpe flygtninge. Ingen skæbne er værre end den at være uden hjem, hjemsted og fædreland. Det har vi altid vidst i Danmark, og i historiens løb har Danmark modtaget de franske huguenotter, de europæiske jøder, de forfulgte østeuropæere, de tyske flygtninge med varme og venlighed. I 1945 var der en kvart million tyske flygtninge i Danmark. De fik føde, husly og sikkerhed her i landet. Og i 1949 rejste den sidste tyske flygtning hjem med taknemmelighed i sindet imod Danmark.

For dette er jo afgørende: En flygtning skal rejse hjem, når der på ny er sikkerhed og fred i hans hjemland. I 1983 udformede jeg følgende definition på, hvad det er at være flygtning: ”En flygtning er et menneske, der på grund af livsfare i sit hjemland søger ly i et land i naboregionen, hvorfra han kan arbejde for sit fædrelands befrielse”. Denne definition vil jeg gentage. For den siger efter min mening, hvad flygtningehjælp og flygtningelov drejer sig om.

At det handler om naboregionen. At det handler om at arbejde på at kunne vende tilbage til sit fædreland. Og at flygtningen som noget selvfølgeligt skal vende hjem, når muligheden foreligger – sådan som altså de mange tysk flygtninge gjorde det.

Men ingen af disse selvfølgeligheder ville Gammeltoft-Hansen og venstrefløjen i folketinget vide af i 1983, og således gjorde de flygtningepolitik til indvandrerpolitik og søgte bevidst at forvandle en gammel nation som Danmark, beboet af et folk, til et indvandrerland, hvor i grunden ingen har hjemme.

Og først og fremmest: lovgiverne i 1983 lukkede bevidst øjnene for, at vi befandt os ikke i en flygtningesituation som Europa i 1945. Sandheden er, at vi befinder os i en folkevandringssituation. Den såkaldte flygtningestrøm er i realiteten en ny folkevandring, hvor den tredje verden i kraft af overbefolkning og fattigdom søger mod den vestlige verden for at få del i Vestens velfærd. Vi har også tidligere kendt til folkevandringer. I den begyndende middelalder fandt der også en folkevandring sted fra øst til vest. Den førte til Europas sammenbrud.

Men lovgiverne i 1983 lukkede bevidst deres øjne for virkeligheden i kraft af deres fromhed og selvgodhed, og grundforholdet i sagen blev for så vidt udtrykt af Venstres ordfører Bjørn Elmqvist, der ved anden behandlingen af udlændingeloven 2.juni sagde: ”Vi kan nu sige, at vi i hvert fald herhjemme i vort eget hus gør, hvad vi kan, for ikke at diskriminere på national basis”. At diskriminere er at forskelsbehandle. Men hvis Danmark ikke længere vil gøre forskel på danske statsborgere og tilrejsende fremmede, så er Danmark ophævet. Slet og ret. National diskrimination i en nationalstat er simpelt hen et andet ord for, at nationen eksisterer. Lovgiverne i 1983 nedlagde i realiteten Danmark som nation, da de åbnede døren på vid gab for den moderne folkevandring fra den tredje verden og forbød danske myndigheder at gøre forskel på en dansk statsborger og en fremmed fra Mellemøsten.

Denne katastrofe har vi levet med i en menneskealder. Den er ved at forvandle Danmark. Den er i færd med at forvandle en gammel nationalstat, beboet af et dansk folk, til et indvandringsland, hvor i grunden ingen har hjemme.

Men i 2001 fik vi som bekendt et systemskifte, fordi katastrofepartierne fra 1983 blev fortrængt af en folkelig reaktion, der satte Anders Fogh Rasmussen i spidsen for landet og hvor – lad os bare sige det – Dansk Folkeparti og den nationale modstandskamp, der var ført i årtierne forinden, fik mulighed for at skrive en anden dagsorden. En lykke for landet. Et nødvendigt forsøg på at redde nationen. Nu skulle en anden dagsorden sættes.

Det skete også, men lad os blot erkende, at det er kun sket i meget begrænset omfang. Vi er stadigvæk ikke herrer i vort eget hus. Danmarks selvstændighed eller suverænitet er fortsat begrænset. Og jeg vil slutte dette korte historiske rids med at pege på virkeligheden.

Onsdag 1.juni 2011 havde folketinget sit sidste møde før sommerferien, og her var to forslag fra Dansk Folkeparti til tredje og sidste behandling. Det ene handlede om den famøse paragraf 266 b i straffeloven, den såkaldte racismeparagraf, som i realiteten ophæver ytringsfriheden i dette land. Vi havde her stillet forslag om optagelse af en stykke 2 i loven, som siger, at når der kan føres sandhedsbevis for det sagte, kan ingen naturligvis dømmes. I betragtning af, at paragraf 266 b udspringer af en FN-resolution fra 1965, som de vestlige lande sagde nej til, fordi de kun ville lovgive imod vold, ikke imod det frie ord, men som diktaturlandene i FN, Sovjetunionen med vasalstater, Saudi-Arabien, Cuba og flere andre ønskede gennemført, fordi de derved kunne forfølge og udslette oppositionen i deres lande, er det ganske tankevækkende, at diktaturlandenes FN-konvention blev gjort til lov i Danmark. Men det skyldtes, at da diktaturlandene havde fået flertal og deres forfølgelse af det frie ord dermed fik navn af en FN-konvention, bøjede også Danmark sig for diktaturerne og indførte i 1971 paragraf 266 b i sin straffelov – hvor den som bekendt er ytringsfrihedens erklærede fjende. Dette ville vi i Dansk Folkeparti have ændret ved vores lovforslag, der var til tredje behandling 1.juni. Men hvad skete? Vi blev stemt ned af hele det øvrige folketing minus Liberal Alliance, der viste en hæderlig sans for åndelig frihed. De andre partier tør tydeligvis ikke tænke en selvstændig tanke, når det FN, hvor diktaturlandene har flertal, er inde i billedet.

Anden afstemning handlede om grundloven. Som bekendt siger grundlovens paragraf 44, at ”ingen udlænding kan få indfødsret uden ved lov”. Det betyder, at alene det danske folketing kan meddele dansk indfødsret. Men en FN-konvention fra 1961, der i 1977 blev ratificeret af et søvnigt og tankeløst folketing, har vist sig at kunne sætte palæstinensere på indfødsretsloven, selv om de ikke opfylder folketingets betingelser, og således betyder FN-konventionen et grundlovsbrud. Vi har derfor stillet forslag om dansk opsigelse af FN-konventionen. Men 1.juni 2011 sagde hele det øvrige folketing nej til at overholde den danske grundlov.

Nej, systemskiftet er ikke slået igennem. Der er sket noget. Det er en lykke, at de venstrefløjspartier, der har villet forvandle Danmark til et indvandrerland, ikke har siddet med magten. Men EU og FN søger at fremme og gennemføre den nationale opløsningsproces, som har kendetegnet Danmark siden 1960´erne, og på vej ud af folketinget kan jeg kun håbe på, at det danske folks nyvakte vilje til selvforsvar vil påvirke kommende folketingsmedlemmer.

Og så vil jeg slutte med Grundtvig:

Sort ser det ud,

Men almægtig er Gud,

Dine fjender til lands

Er og fjenderne hans,

De er fjender ad sandhed og retten,

De er fjender ad kærlighedsætten,

De har alle de værste tilbage,

Thi end lever den gamle af dage!